

730
x29

142
28-10-60

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 10

OCTOMBRIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mîtrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

- Betleem și Golgota . . . C. Alexe
- Binefacerile păcii . . . I. Dăneșiu
- Mîntuirea se acordă prin
har sau prin lege? . . . P. Crișan
- 24 septembrie — ziua
constituției C. Petcu
- Lucrările agricole din
luna octombrie . . . D. Popa
- Pagini de Istorie Biblică . D. P.

BETLEEM ȘI GOLGOTA

Contemplînd întruparea Domnului Hristos rămînem fără de cuvînt în fața acestei taine de nedezlegat, pe care mîntea noastră nu o poate pricepe. Cu cît reflectăm mai mult asupra ei, cu atît ea ne apare mai uimitoare. Cît de mare este contrastul dintre divinitatea Domnului Hristos și pruncul cel slab din ieslea Betleemului: Cum putem cuprinde sau măsura distanța dintre Dumnezeuul Cel Atotputernic și pruncul cel lipsit de putere? Și cu toate acestea Creatorul lumilor, El în care era întrupată plîntatea Dumnezeirii, era manifestat în pruncul din iesle. Cu mult mai presus de orice înger, deopotrivă cu Tatăl în demnitate și glorie și totuși... purtînd haina corpului omenesc: Divinitatea și omenescul erau în mod tainic combinate, iar Dumnezeu una cu noi. În această unire noi aflăm speranța mîntuirii, privim la Dumnezeu și în El vedem strălucirea slavei Lui și expresia chipului persoanei Sale.

Că Dumnezeu trebuia să fie astfel manifestat în trup, lucrul acesta este în adevăr o taină; și fără ajutorul Duhului Sfînt, noi nu putem nădăjdui a înțelege acest subiect. Întruparea Domnului Hristos, este o mare taină, o taină pe care numai veșnicile cele nesfîrșite o vor putea descifra.

Noi nu putem explica taina cea mare a planului de mîntuire. Isus a luat asupra Lui natura noastră, pentru ca să poată să se apropie de noi. Un înger nu ar fi știut cum să simpatizeze cu cel căzut, dar

Domnul Hristos a venit pe acest pământ și a suportat toate ispitele la care sîntem și noi supuși și a simțit toate necazurile și durerile noastre.

Lăsînd la o parte haina Sa divină și coroana slavei Lui, Domnul Hristos a îmbrăcat divinitatea Sa în corp omenesc, pentru ca cei păcătoși să poată fi ridicați din starea lor la un standard mai înalt de viață în Hristos. Domnul Hristos nu putea să vină pe acest pământ îmbrăcat în slava pe care El o avea în curțile cerești. El și-a acoperit divinitatea Sa cu haina trupului nostru, dar El nu S-a despărțit de divinitatea Sa. Ca un Mîntuitor Divin-Uman, El a venit pentru a sta lângă păcătosul căzut, să se împărtășească din experiența lui, din copilărie și pînă la maturitate. Pentru ca cei mîntuiți să poată fi părtași naturii divine, El a venit pe acest pământ, și a trăit o viață de o totală ascultare și supunere.

Domnul Isus Hristos, a rezistat celor mai puternice încercări ale ispitei în pustie. Satan a venit la Isus după lungul Său post, cînd El flămînzise și I-a dat sugestia ca să poruncească pietrelor să se facă pîini. Dar planul lui Dumnezeu, a prevăzut ca Domnul Hristos să cunoască foamea, sărăcia și orice fază a experienței umane sub imperiul păcatului.

Ca membru al familiei omenestii El era muritor, dar ca Dumnezeu, El era Însăși viața. „Cînd Domnul Hristos a fost crucificat, natura Sa omenească a fost aceea care a murit. Divinitatea nu putea să moară; aceasta ar fi fost un lucru cu totul imposibil“.

Domnul Hristos a venit pe acest pământ, luînd asupra-și

corpul nostru și stînd ca un reprezentant al păcătosului, ca să dovedească în marele conflict cu Satana, că cel căzut— așa cum a fost creiat — ținînd vie legătura cu Tatăl și cu Fiul prin Duhul Sfînt, poate îndeplini orice cerință divină.

Domnul Hristos este numit al doilea Adam. În curăție și sfințenie într-un permanent contact cu Dumnezeu și iubit de Dumnezeu, El a început de acolo de unde începuse și primul Adam. Cu bunăvoință El a trecut biruitor peste punctul unde Adam a căzut și a răscumpărat astfel pe cei căzuți prin Adam.

Luînd asupra Lui natura noastră în starea ei decăzută, Domnul Hristos nu S-a împărțit totuși din păcatele ei. El a fost supus acelorași slăbiciuni și necazuri de care este credinciosul înconjurat, pentru ca să se poată împlini ceea ce a fost spus prin profetul Isaia: „că El însuși a luat asupra Lui suferințele și durerile noastre“. El a fost confruntat cu slăbiciunile noastre și a fost în toate lucrurile ispitit ca și noi. Și totuși El nu a cunoscut „nici un păcat“. El a fost mielul „fără cusur și fără de pată“. Dacă Satana ar fi reușit în cele din urmă să ispitească totuși pe Domnul Hristos și să-L facă să păcătuiască, el ar fi zdrobit capul Mîntuitorului. Dar așa după cum știm că s-a întîmplat, el I-a împuns numai călcîiul. Dacă ar fi fost atins capul Domnului Hristos, speranța noastră ar fi fost nimicită. Minia divină s-ar fi abătut asupra lui Hristos, tot așa cum s-a abătut și asupra lui Adam... Noi nu trebuie să avem nici o îndoială cu privire la complectă lipsă de păcat a naturii intrupate a Domnului Hristos.

Primul Adam a fost creiat ca o ființă curată și fără de păcat, fără nici o pată a păcatului asupra sa; el era imaginea lui Dumnezeu. El putea să cadă, și a căzut prin neascultare. Din cauza păcatului urmașii lui au fost născuți cu înclinații spre neascultare. Dar Domnul Isus Hristos a fost unicul Fiu născut al lui Dumnezeu. El a luat asupra Sa natura noastră și în toate lucrurile a fost ispitit, așa cum sîntem ispitiți și noi. El ar fi putut să păcătuiască. El ar fi putut să cadă, dar nici pentru un singur moment nu s-a găsit în El vreă înclinație spre păcat. El a fost asaltat de ispite în pustie, așa cum fusese Adam asaltat de ispite în grădina Edenului.

În tratarea problemei naturii intrupate a Domnului Hristos, este necesar a cumpăni riguros fiecare afirmație, căci altfel, cuvintele vor fi înțelese ca însemnînd mult mai mult decît exprimă ele, și astfel se micșorează sau se întunecă clara înțelegere a naturii Sale umane combinate cu cea divină. Nașterea Sa e o taină a lui Dumnezeu... Niciodată, în nici un fel, nu lăsa nici cea mai mică impresie cum că o pată, o înclinație sau stricăciune ar fi existat asupra Domnului Isus Hristos, sau că El ar fi cedat în vreun fel păcatului. El a fost ispitit în toate lucrurile așa cum sîntem ispitiți toți, și totuși El a fost numit „Cel sfînt“. Este o taină că nouă muritorilor ne este lăsat, fără de nici o explicație faptul că Domnul Hristos a fost ispitit în toate lucrurile ca și noi, și totuși fără de nici un păcat. Intruparea Domnului Hristos a fost și va rămîne totdeauna o taină. Ceea ce este descoperit

rit, este pentru noi și pentru copiii noștri, dar trebuie ca fiecare credincios să fie avertizat de a nu face pe Hristos întru totul firesc, așa ca unul dintre noi; căci lucrul acesta nu poate fi adevărat.

Câte contraste se întilnesc și sînt revelate în persoana Domnului Hristos! Dumnezeu Atotputernic, și totuși un copil fără de apărare! Creator și totuși adesea flămînd, obosit, fără un loc unde să-Și plece capul: Fîiu al omului, și totuși infinit mai presus de îngeri: Deopotrivă cu Tatăl, și totuși divinitatea Sa îmbrăcată în omenesc... pentru ca cei ce cred să poată fi așezați pe un teren sigur. Posedînd bogății eterne, și cu toate acestea trăind o viață de om sărac! Una cu Tatăl în demnitate și putere, și totuși în natura Lui omenească ispitit în toate lucrurile așa cum sîntem noi ispitiți. În orice moment al agoniei Sale pe cruce, un Biruitor, răspunzînd cererii păcătoșului pocăit, de a fi amintit și el atunci cînd Biruitorul muribund, urma să vină în Împărăția Sa.

Să nu uităm că Domnul Hristos nu vrea numai să ne facă să credem că El a luat asupra Lui natura umană; El în adevăr a îmbrăcat natura noastră. El a posedat în realitate natura umană. „După cum copiii sînt părtași cărnii și singelui, El de asemenea S-a făcut părtaș lor“. El a fost fiul Mariei; în linia străbunilor pămîntești — din seminția lui David.

El a venit în lumea aceasta în trup omenesc ca să trăiască ca un om între oameni. El a luat asupra Lui toate riscurile naturii umane, pentru a fi în-

cercat și pus la probă. În natura Sa El era părtaș naturii divine. Prin întruparea Sa, El a cîștigat într-un sens nou titlul de Fiu al lui Dumnezeu.

„În toate lucrurile Isus a fost făcut asemenea fraților Săi. El S-a făcut trup așa cum sîntem și noi. A fost flămînd, însetat și obosit. El a fost întărit prin hrană și înviorat prin somn! El a împărtășit viața oamenilor și cu toate acestea a fost Fiul Nevinovat al lui Dumnezeu. El era Dumnezeu în carne. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru“.

Natura umană a lui Hristos a fost asemenea celei a noastre, iar suferința a fost mult mai puternic simțită de El, pentru că natura Lui spirituală era liberă de orice pată a păcatului. De aceea dorința Lui de îndepărtarea suferințelor era mai puternică decît ne putem imagina noi.

Fiul lui Dumnezeu a îndurat mînia Tatălui împotriva păcatului. Toate păcatele strînse la un loc au fost puse asupra jertfei supreme pentru păcat. Unul care era nevinovat, Unul

care putea fi singurul Ispășitor pentru păcatele noastre, pentru că El însuși a fost ascultător. El a fost una cu Dumnezeu. Nici o singură pată, nici un singur păcat nu s-a găsit la El.

„Fiind una cu noi, trebuia să poarte povara păcatelor și blestemelor. Cel fără de păcat trebuia să sufere ocară păcatului. Iubitorul de pace trebuia să fie la un loc cu cearta, adevărul să se afle în mijlocul minciunii, neprihănirea în mijlocul ticăloșiei. Pentru El fiecare păcat, fiecare neînțelegere, fiecare plăcere murdară pe care o adusesese neascultarea, era o tortură“.

Hristos însuși cunoștea din experiență suferințele și încercările în care cădem noi. Nimeni altul dintre cei născuți din femeie n-a fost urmărit cu atîta furie de ispită; nimeni altul n-a purtat o povară atît de grea a păcatelor și durerilor lumii. N-a existat nicio dată vreunul care să aibă o mai profundă și mai duiosă compătimire ca El. Fiind El însuși părtaș la viața noastră în toate fazele ei, nu numai că putea să simtă, dar și să sufere împreună cu sufletul împovărat, ispitit și în luptă.

El „a fost în toate lucrurile ispitit asemenea nouă“. Satan stătea gata să-L asalteze la fiecare pas trimițînd asupra Lui ispitele lui cele mai grozave; și cu toate acestea El nu a păcătuit, și nici nu s-a găsit în gura Lui vicleșug. „El... a suferit în timp ce era ispitit“, suferind într-un raport direct proporțional cu desăvîrșirea și sfințenia Lui. Dar prințul întinericului nu a putut găsi în El nimic; nici un singur gînd

sau un simțimint, care să răspundă ispitei.

Mulți spun că ar fi fost cu neputință pentru Hristos să fie biruit de ispită. În cazul acesta nu putea să fie așezat în locul lui Adam. N-ar fi putut să câștige biruința pierdută de Adam. Dacă noi am avea de dus o luptă mai grea decât a avut de dus Hristos, El n-ar mai fi în stare să ne ajute. Dar Mîntuitorul nostru a luat trupul ființelor omenesti așa cum era. El a luat corpul omenesc, care putea să fie înfrînt de ispită. Noi n-avem nimic de dus, pe care să nu-l fi îndurat El.

Și la Hristos ca și la perechea sfîntă din Eden, pofta a format întîia ispită mai mare. De acolo de unde a început căderea, trebuie să înceapă lucrarea pentru mîntuire. După cum prin cedarea în fața poștei, Adam a căzut, tot astfel, prin înfrîngerea poștei, Hristos trebuia să biruiască.

Hristos a purtat vina tuturor păcatelor. Mîntuirea noastră este posibilă numai datorită intrupării și morții Fiului lui Dumnezeu. El a putut să sufere, pentru că a fost susținut de divinitate. El a putut să suporte, pentru că a fost fără nici o pată sau păcat.

„Pe cînd se afla în ceruri, Satana ura pe Hristos pentru locul pe care-l avea Domnul acolo. L-a urît și mai mult de la detronarea lui. A urît pe Acela care Se legase să răscumpere pe păcătoși. Cu toate acestea în lumea în care Satana pretindea stăpînirea, Dumnezeu

a îngăduit Fiului Său să vină ca un prunc slab, supus tuturor slăbiciunilor. El l-a îngăduit să dea piept cu primejdiile la fel ca oricare păcătos, să ducă lupta vieții cum trebuie să o ducă fiecare, cu riscul de a da greș și a pierde viața veșnică“.

Minunată legătură între om și Dumnezeu! El ar fi putut să-Și ajute natura Sa să reziste bolilor picurînd din natura Sa divină vitalitate și vigoare, întărind natura omenescă. Dar El S-a umilit pe Sine Insuși și a coborît pînă la intruparea în natura omenescă... Dumnezeu... a devenit om!

„Satana arătase la păcatul lui Adam ca la o dovadă că legea lui Dumnezeu e nedreaptă și că nu poate fi împlinită. În corpul nostru, Hristos avea să îndrepte greșeala lui Adam; dar atunci cînd Adam a fost asaltat de ispititorul, asupra lui nu se găsea nici o urmă din efectele păcatului. El se găsea în tăria bărbăției desăvîrșite, plin de vigoare la spirit și la corp. El era înconjurat de slava Edenului, și era zilnic în legătură cu ființele cerești. Nu tot astfel era cu Isus. Timp de patru mii de ani, neamul omenesc pierduse din tăria corpului, din puterile minții, și din valoarea morală și Hristos a luat asupra-Și defectele celui decăzut. Numai așa putea să răscumpere pe păcătos din așincurile decăderii în care se afla“.

Îmbrăcat în haina naturii noastre, Fiul lui Dumnezeu a

coborît la nivelul aceloră pe care El dorea să-i salveze.

Cu brațul Său omenesc, Hristos înconjură pe cei credincioși, în timp ce cu brațul Său divin, El Se prinde de tronul Infinitului, legînd pe credinciosul mărginit cu Dumnezeu cel nemărginit. El a făcut punte peste prăpastia pe care a făcut-o păcatul, și a unit astfel cerul cu pămîntul. În natura aceasta, El a menținut curățenia caracterului Său divin.

El a fost străin față de păcat. Și cu toate acestea El S-a rugat, și foarte adesea S-a rugat cu suspine și lacrimi fierbinți. El S-a rugat pentru ucenicii Săi și S-a rugat pentru Sine, identificîndu-Se în felul acesta cu nevoile noastre, cu slăbiciunile noastre, cu scăderile noastre, care sînt atît de comune naturii noastre omenesti. El a fost un petiționar perseverent, fără să posede pasiunile căzutei noastre naturi, ci simțind împreună cu noi în toate necazurile noastre, și fiind la rîndu-I ispitit în toate asemenea nouă, dar fără de păcat.

Viața lui Isus a fost în deplină armonie cu Dumnezeu. Cît a fost copil a gîndit și a vorbit ca un copil; dar nici o umbră de păcat n-a mînjit chipul lui Dumnezeu din El. Cu toate acestea n-a fost lipsit de ispite. Locuitorii din Nazaret ajunseseră proverbiali prin stricăciunea lor. Cît de pușin erau ei prețuiți se vede din cuvintele lui Natanael: „Poate ieși ceva bun din Nazaret?“ Isus a fost pus în locuri unde caracterul

Lui putea să fie ispitit. El trebuia să vegheze neconținut, pentru a păstra neprihănire. A fost supus la toate luptele pe care trebuie să le ducem și noi, ca să ne poată fi o pildă în copilărie, tinerețe și maturitate“.

Când fariseii aduseră înaintea Lui, pe femeia păcătoasă, „Isus privi un moment scena, — victima tremurând de rușinea ei, demnitarii cu fața aspră, fără pic de milă. Spiritul Său de nepătată curățenie se cutremură în fața spectacolului. Știa bine pentru care motiv fusese adus acest caz în fața Lui. El citea în inimă, și cunoscuse caracterul și viața fiecăruia din cei care-I stăteau în față. Acești așa ziși paznici ai dreptății conduseseră chiar ei victima la păcat, ca să poată pune o cursă lui Isus. Nedînd semn că a auzit întrebarea lor, Se aplecă, și îndreptîndu-și privirea spre pămînt, începu să scrie în țărîină.

Nesuferind întîrzierea Lui și aparenta nepăsare, acuzatorii se apropiară făcîndu-L atent asupra chestiunii. Dar cînd ochii lor, urmărind pe ai lui Isus, căzură asupra pavajului de la picioarele Lui, li s-a schimbat privirea. Acolo, scrise în fața lor, erau tainele ascunse ale propriei lor vieți. Cei prezenți, văzură schimbarea bruscă a feței acuzatorilor, și se grămădiră să descopere ce priveau aceia cu atîta groază și rușine.

Cu toată pretenția lor de respect față de lege, rabinii aceștia aducînd acuzație împotriva femeii, nesocoteau prescripțiile ei. Era datorია soțului

de a lua măsuri împotriva ei, și părțile vinovate trebuiau să fie pedepsite deopotrivă. Acuzațiunea acuzatorilor era cu totul neautorizată. Isus totuși îi întîmpină pe propriul lor teren. Legea preciza că în pedepsirea cu moartea, martorii cazului să fie cei dinții care să arunce piatra. Ridicîndu-Se acum și fixîndu-și privirea asupra bătrînilor farisei, Isus zise: „Cine dintre voi este fără de păcat, să arunce cel dinții cu piatra în ea“. Și aplecîndu-Se continuă să scrie pe pămînt.

El nu lepădase legea dată prin Moise, nici nu călcase autoritatea Romei. Acuzatorii fuseseră înfrînți. Acum, cînd haina pretenției lor sfințenii fusese sfișiată, ei rămaseră vinovați și condamnați în fața nemărginitei neprihăniri“.

„Umilindu-Se pentru a lua asupra-și corpul nostru, Hristos a descoperit un caracter cu totul opus caracterului lui Satana. Dar El S-a coborît și mai jos pe cărarea umilinței. „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte pe cruce“. După cum marele Preot lăsa la o parte strălucitoarea lui haină și slujea în îmbrăcămîntea de pînză albă ca a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv, și a adus sacrificiu, El fiind și victima“. El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El“.

Hristos a suferit cum meritam noi să suferim, ca să putem fi tratați cum se cuvine

Lui. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El nu contribuie cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea noastră, ca noi să putem primi viața Lui. „Prin rănile Lui sîntem vindecați“.

„Atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, încît a dat pe unicul Său Fiu“. Ca să ne asigurăm că are planuri veșnice de pace, Dumnezeu a dat pe unicul Său Fiu să devină un membru al familiei omenești, și să păstreze fără încetare natura Lui omenească. Aceasta e garanția că Dumnezeu va îndeplini cuvîntul Său. Un Copil ni s-a născut, un Fiu ni s-a dat. Dumnezeu a adoptat natura noastră în persoana Fiului Său, și a adus-o în locul preînălțat din cer“.

În fața acestei minunate și de nepătrunse taine a iubirii divine rămînem consternați. El a coborît, a coborît la noi, ne-a mîntuit prin jertfa propriei Sale vieți, ne-a clădit edificiul unui caracter desăvîrșit după modelul caracterului Său divin și a distrus coliba cea mizeră a propriilor noastre pretenții.

În fața acestei minunate manifestări a iubirii cerești, să ne dovedim demni de sacrificiul făcut pentru noi. Să căutăm a răspîndi în jurul nostru atmosfera unei vieți asemenea Mîntuitorului nostru. Iubitori față de aproapele nostru, creștini sinceri, sinceri și pașnici cetățeni în viața căroră a lucrat în mod minunat și BETLEEM și GOLGOTA.

BINEFACERILE PĂCII

„Urmăriți cu toții pacea și sfințirea fără de care nimeni nu poate vedea pe Domnul“. Ebr. 12, 14.

Trăim într-o epocă a omenirii când se fac salturi nemaicunoscute, spre lucruri pe care altădată nu le întrevădem decât în fantezie. Descoperiri uluitoare, realizări ce altădată nimănui nu-i treceau prin minte, se succed atât de grăbit că abia, abia, le poți înregistra spre cunoștință, și altele vin să le împingă spre uitare pentru a le lua locul.

Făcînd un examen minuțios al situației, lucrurile stau exact așa. Omenirea a pornit pe o cale de revoluționare a lucrurilor. Totul se cere a fi înnoit. Descoperiri senzaționale se cer a fi folosite și omenirea vrea să se prindă de un program așa de uriaș cum n-a cunoscut în întreaga ei istorie. Dar pentru o așa grandioasă lucrare, omenirii îi trebuie pace, pentru ca toate descoperirile științei și tehnice să poată fi puse în slujba progresului, bucuriei și fericirii omului care le-a făcut.

Pacea este un bun vital al omenirii, al progresului, căci fără ea, tot efortul omenirii nu va putea în cele din urmă să ducă la realizarea grandiosului progres științific și tehnic.

Dacă pacea nu-și va întinde aripile ei peste omenire, descoperirile ce înnoiesc lumea nu vor putea fi — decât în parte — fructificate pentru progres și înflorirea vieții, iar primejdia rămîne ca multe descoperiri să fie puse în slujba răului, distrugerii vieții și spulberării multor bunuri ale omenirii.

Ne găsim încă în situația când să trebuiască să depunem cele mai neobosite eforturi pentru realizarea păcii. A unei păci, în care să domnească dreptatea, cinstea, respectul reciproc, și dorința de progres și fericire pentru colectivitate, pentru familie și individ. Da, trebuie să depunem un astfel de efort pentru ca zorile păcii să nu întîrzie a se arăta cît mai curînd.

În aceste zile, cînd bărbați cu răspunderi deosebit de grele în omenire se întrunesc mereu, pentru a găsi posibilitățile înlăturării tuturor piedicilor ce încă stau în calea realizării unei păci adevărate — ni se cuvine și nouă — și o facem din toată inima și cu toată căldura unor inimi care au cunoscut de mai multe ori grozăviile timpurilor cînd pacea a fost tulburată — să medităm serios la binefacerea păcii, față-n față cu timpurile de restriște, de urgie și groază prin care am trecut, și să depunem toate eforturile posibile nouă pentru realizarea păcii.

Credincioșii Adventiști de Ziua a Șaptea, ca urmași ai Domnului Hristos, numit, „Domnul Păcii“, sînt cu toată inima pentru pace. Sînt gata să trăiască și să depună toate eforturile posibile lor pentru realizarea ei.

Marele lagăr al Socialismului, e drept, depune eforturi uriașe pentru realizarea unui astfel de țel, și noi cu bucurie sîntem cu toată inima gata a uni eforturile noastre, pentru ca fiecare în locul unde se găsește să grăbească realizarea lui.

Ne amintim cu drag de cuvintele pline de căldură ale eminentului bărbat de Stat al timpurilor noastre, rostite la încheierea Plenarei Congresului al XXI-lea al P.C.U.S., N. S. Hrușciiov :

„Considerăm că orînduirea socială care dă poporului mai multe bunuri materiale, orînduirea care oferă poporului posibilități nelimitate de creștere spirituală, această orînduire este mai înaintată și ei îi aparține viitorul. Judecătorii vor fi popoarele. Luptăm pentru pace, în întreaga lume, deoarece prețuim omul, indiferent de naționalitate, culoarea pielii sau credință religioasă. Considerăm că ar fi cri-

(Continuare în pagina 14-a)

MÎNTUIREA SE ACORDĂ PRIN HAR, SAU PRIN LEGE?

La Mîntuitorul a venit un fruntaș al Iudeilor și I-a zis : „Învățătorule, ce bine să fac, ca să am viața veșnică ? El i-a răspuns : De ce Mă întreb : „Ce bine ?“ Binele este Unul singur. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile...“ . „Toate aceste lucruri“, I-a zis el, „le-am păzit din tinerețea mea“, și pare-se că ar fi vrut să adauge : Îmi mai trebuie ceva ? Nu sînt oare suficiente aceste fapte de păzire a legii ? Prin glasul lui vorbește legalistul. Eu, spune el, am păzit litera legii, a poruncii Evangheliei. Am făcut deci fapte, pe care cerul nu poate să nu mi le ia în considerație, și să nu se simtă obligat să răsplătească această ținută exterioară a mea, acordîndu-mi mîntuirea.

Raționament fundamental greșit !

Cîți nu sînt și astăzi care se amăgesc cu gîndul că pot obliga întru-un fel sau altul pe Dumnezeu, să țină cont de pioșenia și dărnicia lor.

Un lucru trebuie să știm dintr-un bun început, și anume, că nu există și nici nu poate exista o mîntuire prin lege sau prin faptele sau meritele noastre, de păzire a legii. Căci mîntuirea, e numai prin harul izbăvitor al lui Dumnezeu. Acesta este un principiu fundamental.

Lucrarea covârșitoare a harului lui Dumnezeu este menționată atît de V. Testament, cît și de N. Testament, deși punctul culminant, apogeul desfășurării și manifestarea ei desăvîrșită are loc în timpul N. Testament.

Cuvîntul har — grecește CHARIS — se găsește de 150 de ori în N. Testament. Pavel folosește acest termen important de mai bine de 100 de ori în cuprinsul Epistolelor sale. Cel mai apropiat tovarăș al său de lucru, Evanghelistul Luca, folosește acest termen de aproape 25 de ori în Evanghelia care-i poartă numele și în cartea Faptelor Apostolilor. Deci acești doi ucenici folosesc în scrierile lor cam 5/6 din totalul folosirii acestei expresii în N. Testament.

Noțiunea de „har“, nu a fost nicidecum născocită de apostoli. Expresia aceasta a fost larg folosită într-o mulțime de înțelesuri asemănătoare în traducerea Septuagintei, cum

și în literatura greacă clasică și cea de mai tîrziu. Totuși, se pare că în N. Testament deseori se adaugă o însemnătate deosebită „Harului“, lucru ce nu este exprimat în altă parte într-o formă atît de cuprinzătoare.

Harul în N. Testament este înfățișat ca o calitate divină și distinctă. Scriitorii N. Testament vorbesc despre „harul Dumnezeului nostru“ (Iuda 4) ; „harul lui Hristos“ (Gal. 1,6) ; „harul Domnului nostru Isus Hristos“ (Gal. 6,18).

În epistolele apostolilor, expresii asemănătoare constituiesc începutul și sfîrșitul salutului lor. Se află la începutul celor două epistole ale apostolului Petru, la fel ca și la cele patrusprezece epistole ale apostolului Pavel. Ele apar de asemenea la încheierea acestor epistole de sfătuire și încurajare spirituală.

Harul divin este descris printr-o bogată varietate de adjective și adverbe. El este numit „adevăratul har al lui Dumnezeu“ (1 Petru 5,12) ; „harul Meu îți este de ajuns“ (2 Cor. 9,14). Există de asemenea expresia „har după har“ (Ioan 1,16) ; există referirea la Domnul Hristos, Domnul nostru ca fiind „plin de har și de adevăr“ (Ioan 1,14, comparat cu vers. 17). El este de asemenea „darul fără plată al lui Dumnezeu“ (Rom. 5,15,18).

Însemnătatea alăturată termenului „har“ în N. Testament și în mod deosebit în scrierile apostolatului Pavel, este aceea de iubire abundentă, mîntuire din partea lui Dumnezeu față

de cei păcătoși, ca fiind descoperită prin Isus Hristos. Este clar faptul că toți oamenii au păcătuit, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu (Rom. 3,23) și deci o asemenea favoare și bunătate plină de iubire din partea lui Dumnezeu este ceva cu totul nemeritat de către cel păcătos.

Harul lui Dumnezeu în sensul său deosebit din N. Testament, este iubirea lui Dumnezeu nelimitată, atotputernică și transformatoare, față de cei greșiți și păcătoși; iar vestea cea bună a acestui har așa cum este descoperită în Isus Hristos, este „puterea lui Dumnezeu spre mîntuire“ (Rom. 12, 3,6), ea este suficientă (2 Cor. 12,9 comparat cu Rom. 5,20), ea învață (Tit 2,11,12), ea întărește inima (2 Cor. 13,9). În unele cazuri „harul“ pare a fi echivalent cu „Evanghelia“ (Col. 1,6) și în general cu lucrarea lui Dumnezeu (Fapte 11, 23; 1 Petru 5,12). „Harul divin este marele element al puterii mîntuitoare“.

Pe bună dreptate, „harul lui Dumnezeu“ a fost numit „dragostea lui Dumnezeu“, adică iubirea nu atît de mult în sensul cel larg al ei, ci într-un sens deosebit; nu iubirea ca o iubire oarecare, ci o iubire îndrumătoare, conducătoare. Harul este dragostea lui Dumnezeu revărsată de sus. Ea este acea minunată milă dumnezeiască, favoarea nemeritată ce se revărsă din abundență din inima cea mare și plină de iubire a lui Dumnezeu. Căci ceea ce se revărsă de sus din ceruri asupra noastră, este tocmai iubirea lui Dumnezeu. Deși nu merităm altceva decît mînia lui Dumnezeu, prin acest minunat har, noi cei păcătoși devenim primitori ai acestei iu-

biri, ai harului Său, pe care noi nu-L merităm.

„Harul este bunătatea lui Dumnezeu arătată față de noi cei păcătoși, bunătate pe care noi nu o merităm. Nu noi am căutat harul; ci El a fost trimis în căutarea noastră. Dumnezeu se bucură să-Și reverse harul Său asupra-ne, nu pentru că am fi noi vrednici, ci tocmai pentru că sîntem cu totul nevrednici. Singurul nostru merit pentru harul divin, este tocmai nevrednicia noastră și nevoia noastră cea mare“.

Noi datorăm totul harului, harului cel fără de plată și atotputernic. Prin legămînt harul a dispus adoptarea noastră. În Mîntuitorul, harul a îndeplinit regenerarea și mîntuirea noastră, fiind moștenitori împreună cu Hristos.

Tratînd problema harului, un Comentator spune: „Cuvîntul „har“ — Charis — însemnează o dispoziție favorabilă, sau simțămînte de bunătate, și în mod deosebit dragoste manifestată față de cei slabi, față de cei ce de drept nu merită această manifestare. Acesta este înfă-

țiat a fi atributul ce încoronează natura divină. Manifestarea ei este declarată a fi sfîrșitul cel măreț al planului de mîntuire. El — Dumnezeu — ridică pe păcătoși din moartea spirituală, și-i face să stea împreună în locurile cerești, în Hristos Isus, pentru ca să se vadă în veacurile viitoare „nemărginita bogăție a harului Său“ (Efes. 2,6,7). Astfel se face deseori afirmația că „mîntuirea este prin har“; că Evanghelia este un sistem al harului. Toate binecuvîntările cerului sînt revărsate în mod gratuit; totul este astfel orînduit, încît la fiecare pas al desfășurării planului de mîntuire și pînă la îndeplinirea lui, harul, sau mila cea nemeritată a lui Dumnezeu, este desfășurată în mod foarte vizibil. Nimic nu este primit sau dat, pe bază de merit. Totul constituie un dar nemeritat. Mîntuirea care este dată tuturor, este o problemă de har, și nicidecum una de obligație sau datorie din partea lui Dumnezeu, față de unele fapte deosebite ale omului.

Multe și diferite sînt manifestările harului lui Dumnezeu. Tatăl nostru ceresc este numit „Dumnezeul oricărui har“ (1 Petru 5,21). Noi putem să batjocorim pe Duhul harului (Ebr. 10,29). „În El avem răscumpărarea... după bogățiile harului Său“ (Ef. 1,7). Noi, zicea ap. Pavel, vestim Evanghelia harului „lui Dumnezeu“ (Fapte 20,24) și „Cuvîntul harului Său“ (Fapte 14,3). Noi sîntem de asemenea „aleși prin har“ (Rom. 11,5).

Tot ceea ce noi primim prin experiența creștină se datorește harului lui Dumnezeu. Noi am

fost chemați „prin harul Său“ (Gal. 1,15). Noi... am crezut „prin harul Său“ (Fapte 18,27). Noi „am fost socotiți neprihăniți prin harul Său“ (Tit 3,7). Pavel putea să spună „prin harul lui Dumnezeu sînt ce sînt“ (1 Cor. 15,10). Noi sîntem de asemenea mîntuiți prin har (Ef. 2,5.8).

Harul lui Dumnezeu ne-a dat o poziție puternică și în același timp unică înaintea lui Dumnezeu. „Noi trebuie să stăruim în harul lui Dumnezeu“ (Fapte 13,43), să „creștem în harul și în cunoștința Domnului“ (2 Petru 3,18). Făcînd aceasta, noi vom „sta“ în harul lui Dumnezeu (Rom. 5,2).

„Harul, este deci, marele mijloc, element sau factor al puterii mîntuitoare; fără el, toate eforturile omenești sînt zadarnice.

RAPORTUL DINTRE HAR ȘI FAPTE

Mîntuirea nu a fost nici în trecut și nu este nici în prezent, cum nu va fi nici în viitor, acordată prin Lege, sau fapte; ea — mîntuirea — se capătă numai prin harul lui Hristos. De altfel, niciodată nu a fost vreun timp în planul lui Dumnezeu cînd mîntuirea s-a acordat pentru eforturile, faptele sau meritele omenești. În Tit stă scris: El ne-a mîntuit, nu pentru faptele făcute de noi în neprihănire, ci pentru îndurarea Lui.

În timp ce faptele nu constituie un mijloc de mîntuire, faptele bune sînt rezultatul inevitabil al mîntuirii. Faptele bune sînt totuși necesare în viața acelor care sînt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu. Faptele bune constituie dovada convertirii, a nașterii din nou și ele sînt urmarea inevitabilă a primirii harului. Sf. Ap. Pavel

vorbînd lui Tit despre har zice: „Căci harul lui Dumnezeu, care aduce mîntuire pentru toți oamenii a fost arătat... Adevărat este lucru acesta și vreau să spui apăsând aceste lucruri, pentru ca cei ce au crezut în Dumnezeu să fie cei dinții în fapte bune. Luther vorbind despre mîntuirea prin har și nevoia de fapte bune în viața celui credincios zicea: Faptele bune nu pot face nimic pentru mîntuirea noastră care este întregă în mîna lui Dumnezeu; ele n-au altă rațiune decît de a fi folosite aproapele nostru. Tot astfel privite, sînt trebuincioase ordinea, pacea, bunele relații dintre oameni. De altfel omul este drept prin credința lui, prin bunătatea și îndreptățirea dumnezeiască, numai prin asta va fi făcut el fapte bune și le va face tot așa de natural cum via dă struguri și trandafirul flori. „Dacă ești întrebant: cel care e mîntuit prin har trebuie să facă și fapte bune? răspunde: e tot așa de sucit să spui: Domnul trebuie să facă binele, soarele trebuie să dea lumină, pămîntul trebuie să facă pere, trei și cu șapte trebuie să dea zece. Toate acestea se împlinesc firește, fără silă și fără îndatorire. Nu faptele bune fac pe om bun și pios, ci omul bun și pios face fapte bune. Faptele bune nu vă duc în rai, dar ele împodobesc credința care vă mîntuie. Faceți binele, fără a vă sprijini pe el pentru a ajunge în cer“. Unor astfel de credincioși scria Ioan cînd îi îndemna să păzească poruncile lui Dumnezeu (1 Ioan 3, 22-24; 5, 2. 3). Această legătură, această urmare logică și profund spirituală este un imperativ,

dar foarte adesea ea este rău înțeleasă, sau în cele mai multe cazuri voit inversată.

Chiar și în timpul V. Testament, credincioșii nu erau îndreptății prin fapte; ei au fost socotiți neprihăniți prin credință. Astfel despre Noe stă scris: Si Noe află har în ochii lui Iehova. Lot zicea: „Iată servul tău a aflat har în ochii Tăi și mare a fost îndurarea Ta“. Însăși Moise recunoștea că salvarea poporului Israel se datoră harului lui Dumnezeu. În Ex. 33, 12-17 stă scris: „... Eu te-am cunoscut pe nume și ai aflat har în ochii Mei... Acum, zicea Moise — de am aflat har în ochii Tăi, arată-mi, rogu-Te calea Ta... și întru ce se va cunoaște, că am aflat har în ochii Tăi, eu și poporul Tău? Profetul Habacuc de asemenea scrie: „Cel neprihănit va trăi prin credință“ (Hab. 2, 4 comparat cu Rom. 1, 17; Gal. 3, 8. 11; Ebr. 10, 38). Dumnezeu cheamă pe credincioși la neprihănire, la sfințire; din fire însă, ei sînt nesfințiți. Dar dacă trebuie ca ei să fie pregătiți pentru ceruri, ei trebuie să ajungă desăvîrșiți. Această lucrare însă păcătosul nu o poate face cu sine și pentru sine. El este nesfînt. Cu cît lucrează mai mult și cu cît sînt mai mari eforturile lui, cu atît mai mult el descoperă lipsa de sfințenie a propriei sale inimi. Astfel, deci, dacă păcătosul trebuie să ajungă odată neprihănit, atunci el poate ajunge astfel printr-o putere cu totul din afară lui. Lucrarea aceasta poate fi făcută numai prin puterea harului.

Între Lege (Legea celor 10 porunci) și har, nu există nici un conflict; fiecare servește scopului său special în cadrul

planului lui Dumnezeu. Harul ca atare, nu este opus legii, care este măsura dreptății lui Dumnezeu; iar legea nu este opusă harului care este întru-chiparea bunătății lui Dumnezeu. Fiecare are funcția sa specifică și niciuna nu încalcă atribuțiile celeilalte.

Un lucru este sigur, și a-nume, că păcătosul nu poate fi mîntuit prin vreun efort al său personal. Credem din toată inima că nici o faptă a legii, nici o lucrare a ei, nici un efort oricît de lăudabil ar fi el, și nici o faptă bună — fie multe sau puține la număr, pline de sacrificiu sau nu — nu pot în nici un fel să îndreptățească pe păcătos (Tit 3, 5; Rom. 3, 20). Ele nu sînt o contra-valoare, un preț al mîntuirii. Mîntuirea se dă numai prin har; ea este harul lui Dumnezeu (Rom. 4, 45; Ef. 2, 8).

Omul fu creat curat. El a fost făcut după chipul și asemănarea lui Dumnezeu și caracterul lui, era în armonie cu principiile legii celei sfinte. Acum prin Evanghelia mîntuirii în Isus Hristos, scopul lui Dumnezeu este de a restaura în cel păcătos, dar mîntuit, chipul lui Dumnezeu. Și cînd Evanghelia harului lui Dumnezeu, își va face lucrarea în inima sa, el va fi îmbrăcat în haina neprihănirii lui Hristos. Această neprihănire îi este atribuită în dreptate. Ea este împărtășită lui în sfințire. Și prin Hristos, și numai prin Hristos ea va fi a lui pentru veșnicie.

Iată cum prezintă un comentator legătura dintre har și

lege, precum și unele frecvente erori în această problemă.

„Dacă întrebarea: „Este legea contrară harului?“, ar fi pusă astăzi unui grup reprezentativ de creștini, răspunsul ar fi, în cele mai multe cazuri, un singur — da. Și ei ar greși făcînd această afirmație. În ciuda marelui lor mirări în fața unei astfel de afirmații, faptul rămîne clar că, din punct de vedere biblic și teologic, ei sînt cu totul greșiți.

Este ușor de înțeles de ce mulți creștini bine educați, sînt confuzi în această privință. Nici o tobă teologică nu este astăzi mai puternic bătută decît aceea a legii contra harului, a incompatibilității harului și legii amintindu-se Galateni 3, 2 și 3, 21 unde se spune: Iată numai ce voiesc să știu de la voi, prin faptele legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?... Dacă s-ar fi dat o lege care să poată da viața, într-adevăr neprihănirea ar veni prin Lege. Nici o problemă nu este mai clar trasată, decît aceea care separă tabăra legaliştilor de adepții harului. Ceea ce este trecut cu vederea, este faptul că problema în litigiu nu este între cele două principii, ci între abuzul legii pe de o parte și a harului de cealaltă. Sau punînd altfel problema, numai cînd legea este făcută un mijloc de mîntuire, atunci ea vine în conflict cu principiile harului. În orice altă privință, cele două se completează și nu vin în conflict. Dar legea nu a fost niciodată dată spre a mîntui. În esență, ea nu a fost și nu poate niciodată fi opusă harului, pentru că e'le lucrează în mod distinct, în cîmpuri de activitate separate

și cu scopuri foarte diferite. Legea este menită a descoperi păcatul; harul este dat spre a salva pe păcătos. Nici un conflict nu poate exista între acestea două.

În Rom. 3, 31 problema este elucidată de Sf. Ap. Pavel cînd răspunde la întrebarea: Deci prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă noi întărim Legea. Legea este întărită prin faptul că cel mîntuit prin har nu mai păcătuiește. În 1 Ioan 3, 4 este arătat că păcatul este călcarea legii. Un om al credinței, deci nu mai păcătuiește, ci păzește legea. În Gal. 2, 17 este arătat că... dacă în timp ce căutăm să fim socotiți neprihăniți în Hristos, și noi înșine am fi găsiți ca păcătoși, este Hristos un slujitor al păcatului? Nicidecum! În 1 Cor. 9, 21 Ap. Pavel zice: Cu cei fără lege, m-am făcut ca și cum aș fi fost fără lege (măcar că nu sînt fără o lege a lui Dumnezeu...). Hristos nu este slujitorul păcatului. Nu calcă legea. În Ioan 15, 10 u.p. Mîntuitorul spune: „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu și rămîn în dragostea Lui.“ Legea și harul nu se exclud, ci se îmbină de minune. În Ex. 20, 6, se vorbește de har chiar în cadrul Legii.“ Și Mă îndur pînă la al miilea neam de cei ce Mă iubesc și păzesc poruncile Mele“.

Nu există nici o contradicție între poruncile legii și preceptele unei vieți prin har, căci și harul își are de asemenea poruncile lui. De fapt, porunca nu este decît expresia unei voințe din partea unuia care are autoritate. Domnul Hristos ne-a învățat să ne ru-

(Continuare în pag. 14a)

24 SEPTEMBRIE

ZIUA CONSTITUȚIEI

La 24 septembrie 1959, se împlinesc 7 ani de când țara noastră și-a primit noua ei Constituție. Constituția este legea fundamentală a țării, din care izvorăsc toate celelalte legi care contribuiesc la dirijarea vieții publice, la bunul mers al societății.

Să arătăm câteva explicații și aprecieri despre caracterul Constituției, „Legea supremă a drepturilor și libertăților noastre“.

Ziua de 24 septembrie reprezintă o dată însemnată în viața nouă a poporului nostru. În această zi, acum 7 ani, Marea Adunare Națională a adoptat cu unanimitate legea supremă a țării — Constituția.

Constituția Republicii Populare Române se deosebește fundamental de constituțiile burgheze pe care le-a consemnat istoria patriei noastre. După cum se știe, acestea erau deseori pline de fraze și de formule răsunătoare. Dar asta era tot. Ele proclamau sus și tare că în România „toate puterile statului emană de la națiune“. De asemenea, tot în ele se mai spune că se garantează tuturor „libertatea de a comunica și publica ideile și opiniile lor prin viu grai sau prin scris“. În realitate însă, în țara noastră, pe vremea burgheziei și a moșierimii, lucrurile nu se petreceau nici pe departe atât de idilic. În ce fel „emanau toate puterile dela națiune“, ne-o arată farsa așa ziselor alegeri. În parlament imensa majoritate era compusă din capitaliști, latifundiari sau slugile lor plătite. Ei își ziceau fără pic de rușine „aleși ai poporului“, votând în același timp legi care duceau la asuprirea poporului, la sporirea mizeriei și a neștiinței lui.

Cum arăta „libertatea tuturor de a-și comunica opiniile“ se știe de asemenea foarte bine. Ne-o amintesc cu prisosință zecile de procese intentate muncitorilor sau altor oameni cu vederi democratice pentru vina de a-și fi cerut drepturile, ne-o amintesc deci-

ziile de suprimare a presei care nu simpatiza cu mai marii zilei și multe alte fapte de acest fel. Constituțiile burgheze urmăreau deci să înșele poporul, să-i arunce praf în ochi. Dar nu numai atât. În principal, ele constituiau un instrument de asuprire; țelul lor era să apere puterea celor puțini în dauna celor mulți.

În această lumină, Constituția adoptată acum 7 ani ne apare mai strălucitoare, cu atât mai deplin iese în evidență superioritatea ei. În anii regimului democrat-popular țara noastră a cunoscut transformări uriașe. România nu mai este azi țara „eminamente agricolă“ de odinioară. Poporul nostru muncitor, harnic, talentat, bun gospodar, luând puterea în propriile sale mâini, a trecut cu toată hotărârea la lichidarea rușinoaselor plăgi ale trecutului. Pe întinsul patriei, în Moldova, în Dobrogea ca și în Ardeal, fumegă azi furnale, se înalță zvelte în bătaia soarelui hidro și termocentrale, răsar ca din pământ uzine și uriașe combinate chimice. În numai un deceniu și jumătate, industria noastră, revenită stăpînului ei de drept — poporul — a crescut de peste 4 ori.

N-a stat pe loc nici agricultura. Pe ogoarele de pe care au fost alungați trîndavii moșieri, au început să aibă căutare din ce în ce mai mare tractoarele. Pentru a folosi forța acestora, pentru a-și spori propria lor putere, pentru a-și înmulți belșugul în casă și pe masă, țărani muncitori își unesc pămîntul, trec la munca în comun. Sectorul socialist al agriculturii cuprinde azi peste 70 la sută din suprafața arabilă a țării și se lărgește tot mai mult cu fiecare zi ce trece. Economia țării noastre este o economie trainică, sănătoasă. Ea a eliminat pentru totdeauna din organismul său asemenea flagele cum ar fi crizele de supraproducție, șomajul cronic, etc.

Cultura noastră nouă, socialistă, se dezvoltă de asemenea impetuos. Analfabetismul a fost în linii generale lichidat. Sute de școli și de cămine culturale s-au ridicat la orașe și la sate, sute de biblioteci s-au deschis, sute de localități au fost radioficate.

În Constituție se arată că „toate bogățiile de orice natură ale solului, fabricile, uzinele și minele, pădurile, apele, izvoarele de energie naturală, căile de comunicație de orice fel, transportul feroviar, fluvial, maritim și aerian, băncile, poșta, telegraful, telefonul, radioul, televiziunea, mijloacele de tipar, cinematografia și teatrul, gospodăriile agricole de stat, S.M.T-urile, întreprinderile comunale și partea naționalizată a fondului de locuințe de la orașe, constituie proprietatea de stat, bun comun al poporului. De asemenea se arată că „pământul în țara noastră aparține celor ce-l muncesc“.

Constituția consacră democratismul vieții noastre publice, arătând că „Regimul de stat al Republicii Populare Române este regimul democrației populare care reprezintă puterea oamenilor muncii“. În acest regim muncitorii, țărani, intelectualii, își aleg liber, din rîndurile lor, pe cei care urmează să conducă treburile obștești.

Cît de consecvent se înfăptuiește acest principiu ne-o dovedește componența Marii Adunări Naționale ca și a Sfatului popular — foruri în care sînt aleși și lucrează cot la cot pentru binele colectivității, muncitori din fabrici și uzine, colectivști, savanți, oameni de litere, gospodine.

O caracteristică esențială deosebit de importantă a Constituției noastre, este și aceea că nu se mulțumește numai să proclame anumite drepturi, ci asigură și posibilitățile materiale efective de exercitare a lor. Dreptul la muncă este garantat prin dezvoltarea continuă a industriei socialiste, prin construirea de noi fabrici și uzine. Rețeaua de școli, din ce în ce mai complexă, numărul din ce în ce mai mare de cadre didactice calificate asigură dreptul la învățătură. Faptul că statul pune la dispoziția organizațiilor obștești, oamenilor muncii, tipografiile, editurile, locurile de afișaj, etc., garantează libertatea cuvîntului.

Constituția noastră proclamă egalitatea în drepturi a naționalităților conlocuitoare cu poporul român. Pentru a putea să-și exercite acest drept, statul nostru pune la dispoziția populației maghiare, germane, evreești, etc., din țara noastră școli în care să se poată învăța în limba maternă; în limbile naționalităților conlocuitoare se editează ziare și reviste, cărți, etc., reprezentanții acestora în conducerea treburilor obștești au posibilitatea să-și spună părerea în aceleași condiții ca și cei ai poporului român.

Constituția țării noastre asigură prin urmare oamenilor muncii de la noi, cele mai largi drepturi și libertăți. Pe drept cuvînt a numit-o poporul nostru „temelia de nezdruncinat a vieții sale noi“.

„Dreptul la muncă și la odihnă, egalitatea în drepturi a oamenilor muncii de toate naționalitățile, dreptul de a alege și a fi ales, egalitatea în drepturi a femeilor cu bărbații, alături de celelalte drepturi și libertăți, sînt astăzi o realitate vie, concretă, care demonstrează profundul democratism al orînduirii noastre de stat“.

Constituția se ocupă și de reglementarea problemei religioase. Astfel în articolul 84 al ei, stă scris:

„Libertatea de conștiință este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române. Cultele religioase sînt libere să se organizeze și pot funcționa liber. Libertatea exercitării cultelor religioase este garantată tuturor cetățenilor Republicii Populare Române... putînd a întreține școli speciale pentru pregătirea personalului cultului. Modul de organizare și funcționare a Cultelor religioase se reglementează prin lege“.

Față cu garantarea libertăților cetățenești în care se cuprind și cele privitoare la existența și funcționarea tuturor Cultelor, trebuie să ne dovedim cetățeni sinceri și loiali față de patria noastră Republica Populară Română, cău-tînd să aducem toată contribuția posibilă la dezvoltarea și prosperitatea țării noastre și a promovării spiritului de armonie și de pace trainică.

C. PETCU

LUCRĂRILE AGRICOLE DIN LUNA OCTOMBRIE

Ceea ce este luna iunie pentru vară, este luna octombrie pentru toamnă. După cum în luna iunie vara aduce cele mai multe daruri ale ei, tot astfel, în octombrie, toamna revarsă belșugul rodurilor ei.

Psalmistul David, în Psalmul 65, privind la binecuvîntarea ce se revarsă prin rodnicia pămîntului, scria astfel în Ps. 65, 9. 11-13: „Tu cercetezi pămîntul și-i dai belșug, îl umpli de bogății și de riuri dumnezeiești, pline cu apă. Incununezi anul cu bogățiile Tale, și pașii Tăi varsă belșugul. Cîmpiile pustiei sînt adăpate și dealuri sînt încinse cu veselie. Pășunile se acopăr de oi și văile se îmbracă cu grîu: toate strigă de bucurie și cîntă!”

Și într-adevăr, strîngerea roadelor lunii octombrie, aduce multă bucurie. Culesul din plin al viilor, culesul porumbului, și a celorlalte roduri ale pămîntului necesare pentru hrana omului — mai ales pentru timpul iernii — fac să izbucnească exclamații de bucurie și veselie.

Este un imn de bucurie închinat, conștient sau instinctiv Creatorului vieții și a tuturor bunurilor, Revărsătorul tuturor binecuvîntărilor, necesare pentru menținerea vieții.

ÎN CULTURA MARE

Se continuă și se termină însămînțările de toamnă. Se continuă și se termină recoltarea cartofului, a sfecelei, ricinului, porumbului, bumbacului, și alunelor de pămînt.

Toate produsele se cară pe cîmp, inclusiv cocenii de porumb, frunzele și coletele de la sfecla de zahăr.

Terenurile eliberate se ară la 20-22 cm adîncime.

Cartofii și sfecla de nutreț se așează la păstrare peste iarnă, în șanțuri și pivnițe.

ÎN GRĂDINA DE LEGUME

Se fac ultimele recoltări la tomatele (pătlăgelele roșii) coapte, ardei, gogoșari, ardei lungi, pătlăgele vinete, fasole și castraveți de toamnă, ceapă de apă, salată și spanac de toamnă.

De asemenea se recoltează toate rădăcinoasele, conopida, guliile de toamnă și gogonelele.

Înainte de căderea brumelor se recoltează tomatele, roșiile și vinetele necoapte și se așează în răsadnițe pentru a-și termina coacerea.

ÎN LIVADĂ

Se poartă de grijă a se pune îngrășăminte animale, la

rădăcina pomilor înainte de căderea frunzelor.

Se leagă de tutori și se protejează contra rozătoarelor toți pomii tineri. Se termină lucrările de recoltare a prunelor, merelor, perelor, gutuilor și nucilor.

ÎN VIE

Se face din plin culesul strugurilor obișnuiți ca și strugurii din soiurile de masă tîrzii. După cules, via se desface de pe sîrmă sau de pe araci și i se face tăierea pregătitoare. La sfîrșitul lunii se face îngropatul viei. Aracii se scot din pămînt înainte de tăiere și se așează în stive.

ÎN CREȘTEREA ANIMALELOR

Animalele se trec treptat de la regimul de pășunat la cel de grajd.

Trecerea bruscă ar produce îmbolnăviri. Se fac vaccinările animalelor contra diferitelor boli.

Buna gospodărire cu rîvnă și la vreme va aduce bune rezultate, după cum găsim scris în Proverbe 14, 23 p.p.: „oriunde se muncește, este și cîștig“.

Mîntuirea se acordă prin har, sau prin lege?

(Urmare din pag. 10-a)

găm astfel: Tatăl nostru care ești în ceruri. Sfințească-Se numele Tău; vie împărăția Ta și facă-se voia Ta, precum în cer așa și pe pămînt. Dacă Hristos este în viața noastră, atunci El are autoritate în viața noastră, și cerințele Lui devin pentru toți cei ce-L iubesc... *porunci*. Acestea sînt poruncile harului. Diferența între ele și poruncile Legii, constă în motivul lor. De ce ascultă cineva Legea? De teamă! De ce ascultă cineva, porunca harului? Din iubire! Aici este diferența. Porunca poate fi aceeași în ambele cazuri. Ceea ce diferă, este motivul. Ceea ce face Legea respingătoare pentru mulți, este sensul de restrîngere pe care-l generează. Sintem chemați a face ceea ce de fapt

noi nu dorim a face. Aceeași poruncă în legătura harului, dă loc unei ascultări prompte și binevoitoare din partea noastră, pentru că noi iubim pe Cel ce ne cere acest lucru. Sensul constrîngerii deci, în cazul slujirii din iubire, este cu totul inexistent.

Ce s-a întimplat deci atunci cînd harul a înlocuit Legea? A schimbat el oare dorința lui Dumnezeu față de noi, așa cum este ea exprimată în legea poruncilor Lui? Nu! Hotărît nu! Din contră, ea a fost chiar intensificată și făcută a fi mai degrabă ceva lăuntric, decît numai un lucru exterior. Ce s-a schimbat atunci? Motivul inimii celui în cauză. Cîndva, ne luptam în zadar a asculta de o lege dreaptă, biciuiți de

teama noastră față de o minie viitoare. Acum, ca urmași ai lui Hristos, și pentru că-L iubim, pe Cel care de fapt El ne-a iubit mai întîi pe noi, noi căutăm să fim pe placul Lui, făcînd ceva, în care noi găsim plăcere a face — și astfel, noi îndeplinim Legea. „Căci — lucru cu neputință Legii, întrucît firea pămîntească o făcea fără putere — Dumnezeu a osîndit păcatul în firea pămîntească, trimițînd, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-o fire asemănătoare cu a păcatului, pentru ca porunca Legii să fie împlinită de noi, care trăim nu după îndemnul firei pămîntești, ci după îndemnul Duhului“ (Rom. 8, 3, 4). Ultima propozițiune este descrierea a ceea ce harul ne face în stare a îndeplini.

„Hristos mijlocește pentru Biserică în curțile cerești, mijlocind pentru aceia pentru care El a plătit prețul răscumpărării cu însuși sîngele Său. Solia Evangheliei harului Său, trebuie dată Bisericii, credincioșilor în mod clar și distinct, pentru ca să nu se mai spună că Adventiștii de Ziua a Șaptea vorbesc numai de Lege, Lege, și au făcut un mîntuitor din ea și nu vorbesc sau nu cred în Hristos, și într-o mîntuire acordată prin harul Său.

I. DĂNEȚIU

BINEFACERILE PĂCII

(Urmare din pag. 6-a)

minal ca pe baza nefericirii și a suferințelor unor oameni, unor popoare, să făurim fericirea altora“.

Sintem gata și nci să depunem toate eforturile posibile nouă, pentru realizarea lucrurilor mărețe, care duc la fericirea omului, și prețuim așa cum trebuie binefacerile păcii pe care le dorim și pentru care ne străduim.

P. CRIȘAN

Pagini de istorie biblică

In numărul unsprăzece, din noiembrie 1958, a revistei noastre, am publicat un comentariu al textului din Exod 12, 29. Din cuprinsul articolului reeșea că Amenhotep II (1450—1452) din dinastia a XVIII-a ar fi fost Faraonul Exodului și nu Merneptah, unul dintre cei 13 fii ai lui Ramses II, cum se credea pînă acum. Pentru că am primit unele scrisori prin care ni se cere să revenim cu amănunte asupra problemei, prezentăm în scurt aceste rînduri cu privire la data Exodului.

Teoria acceptată aproape în general cu o jumătate de secol în urmă și poate chiar mai bine, a fost aceea că copiii lui Israel au fost oprimați de Ramses II, care au construit pentru el cetățile Pithon și Ramses, și că ei, Iudeii, ar fi părăsit Egiptul în timpul domniei fiului său Merneptah. Această teorie este încă susținută de numeroși scriitori (desigur nu în forma ei inițială, ci în cea de a doua ei formă, aceea a unui exod dublu).

Descoperirile arheologice ulterioare au scos în prim plan o problemă care constituie obiecțiunea fără de răspuns ce se ridică în fața acestei teorii. Este vorba de — STÎLPUL LUI MERNEPTAH, ridicat cu ocazia celei de a 5-a aniversări a domniei lui.

După o domnie de 67 de ani, Ramses II este urmat la tron de cel de al 13-lea fiu al său, Merneptah, care în anul 1232 î.e.n. cînd vine la tron, era de acum un om bătrîn, și avea să fie confruntat cu multe probleme grele.

Acest Faraon Merneptah, înalță un stîlp comemorativ în cel de al 5-lea an al domniei lui, probabil în timpul judecătorilor, pe care, într-o inscripție, menționează numele poporului Israel, ca un popor nomad pe care acesta îl înfrînge în una din campaniile lui din Palestina. Iată ce conține inscripția :

— TEHEM (un trib Libian) este pustiit.
Hatti (țara Hititilor), este curățită.
Canaanul cu toate relele lui este cucerit.
Ascalonul este dus în robie, iar Gezerul ocupat.

Ianoam este distrus,
IAR ISRAELUL ESTE LĂSAT PUSTIU, EL
NU VA MAI AVEA URMAȘI.

Hurru (țara Horiților) a devenit o văduvă a
Egiptului —

Deși această întîlnire dintre regele Egiptului și Israelii nu este menționată în Biblie, această inscripție este de o mare însemnătate, pentru că pentru prima dată, ne dă informații nebiblice despre Israel, și constituie în acelaș timp o dovadă a existenței poporului Israel în Palestina, în secolul al 13-lea, care pentru mulți învățați este un lucru greu de a fi armonizat cu ideea lor favorită, aceea de a plasa Exodul în timpul acestui Faraon.

Cu greu ar fi putut să se afle Israelii în Palestina în cel de al 5-lea an al faraonului Exodului, chiar dacă ei ar fi emigrat în Canaan. Pribegia lor în pustie timp de 40 de ani (chiar dacă prin absurd am admite în loc de „40 de ani“ expresie vagă de „mulți ani“), pune această teorie cu totul în afara discuției, aceasta fără să mai amintim celelalte obiecțiuni aduse acestei teorii, cum ar fi imposibilitatea genealogică a celor 400 de ani de la Iosif la Moise.

Aceia care se cramponează totuși de această dată atît de tîrzie a Exodului sub Merneptah, au fost forțați de situație să creeze o teorie destul de fantastică cum că nu toți Israelii au mers în Egipt cu Iacob, și că Merneptah a avut de a face cu cei ce au rămas în Palestina.

Dacă data Biblică care spune că Exodul a avut loc cu 480 de ani înaintea lui Solomon

(1 Regi 6, 1) merită toată crezarea, atunci nu mai există nici o dificultate de interpretare, deoarece în acest caz, Israel se afla în Canaan cam cu 170 de ani mai înainte ca Merneptah să se afle pe tronul Faraonilor.

Se mai aduce în sprijinul teoriei Exodului sub Merneptah, și a lui Ramses ca fiind Faraonul ce a asuprit pe Israelii, textul din Exod 1, 11.

„Și au pus peste ei isprăvnice, ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel a zidit el cetățile Pithon și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon.

Desigur, aceia care consideră numele de Ramses (Exod 1, 11) ca o mărturie a Exodului sub Merneptah, fiul lui Ramses, atunci în mod logic ei trebuie să explice la fel și expresia „țara lui Ramses“, expresie ce o întâlnim în Gen. 4, 11: „Iosif a așezat pe tatăl său și pe frații săi, și le-a dat o moșie în țara Egiptului, în cea mai bună parte a țării, în ținutul lui RAMSES, cum poruncise Faraon“. Gen. 47, 11 arată că lucrurile cuprinse în acest verset s-au petrecut pe timpul lui Iosif, deci cam cu 200 și ceva de ani de lucrurile înfățișate în Exod 1, 11.

Că numele lui Ramses pe care-l găsim în Gen. 4, 11; Exod 1, 11 și Exod 12, 37, se referă exact la același oraș, e un lucru ce nu poate fi pus la îndoială, deoarece cuvintele Ebraice diferă numai în vocalele lor, care au fost introduse în Biblia Ebraică cam în sec. 7-lea al erei creștine.

În fața acestei situații se impune în mod logic concluzia că numirile respective au fost date de scribii vechilor denumiri ale orașelor respective. Ramsesul a fost mai înainte numit Zoan, Avaris, Tanis, iar două sute de ani după Exod, Ramses, — în cinstea marelui său reconstructor — Ramses II.

Deci Ramsesul este orașul reconstruit, care cîndva purta numele de Tanis, Avaris sau Zoan, în raport de perioada la care ne referim. Un exemplu grăitor al acestei practici îl găsim în Gen. 47, 11, unde scribul, pentru a face pentru contemporaneitatea vremii mai ușoară identi-

ficarea locurilor, numește ținutul Gosen „Ținutul lui Ramses“. Cred că nimeni nu va susține că intrarea lui Israel în Egipt împreună cu fiii săi s-a făcut sub domnia lui Ramses II, că sub acest împărat Iosif a fost ridicat la rangul de Prim Ministru, familia tatălui său a fost instalată în „Ținutul lui Ramses“ locul cel mai bun din Egipt, că apoi Ramses s-a apucat să asuprească pe Israelii pentru că — „Iată poporul copiilor lui Israel este mai mare și mai puternic decît noi. Veniți să ne arătăm dibaci față de ei, ca să nu mai crească, pentru ca nu cumva, dacă se va întîmpla un război, să se unească și el cu vrăjmașii noștri, să ne bată și să iasă apoi din țară. Și au pus peste ei isprăvnice ca să-i asuprească prin munci grele. Astfel ei au clădit cetățile Pithon și Ramses, ca să slujească de hambare lui Faraon (Exod 1, 9—11)“, ca apoi sub fiul său Merneptah a ieșit din Egipt, și că după cum spune stîlpul lui Merneptah, acesta în al 5-lea an al domniei lui, a înfrînt oștile lui Israel în Palestina. Toate acestea bine știind că Ramses II a domnit 67 de ani, iar Israelii au mers 40 de ani prin pustie, fără să mai luăm în considerație celelalte date. Și dacă nimeni nu poate susține că Iacob și familia sa, deci Israelii au fost așezați în „ținutul Gosen“ devenit „țara lui Ramses“, în timpul lui Ramses, fie chiar Ramses I (1319 în Hr.), atunci în mod logic, fără alte dovezi, trebuie să admitem că scribii au schimbat cu 200 ani mai tîrziu aceste nume.

Deci Exodul nu a avut loc în timpul dinastiei a XIX-a sub Ramses II și fiul său Merneptah, ci în timpul dinastiei a XVIII-a sub Amenhotep II.

Desigur că spațiul este insuficient pentru un studiu mai amplu asupra problemei, dar poate vom reveni în numerele viitoare asupra acestui subiect.

Cert este că asupra acestei probleme și cu privire la cronologia primelor dinastii Egiptene, nu s-a spus încă ultimul cuvînt. Arheologia mai este încă tributară acestei părți a istoriei antice, iar cercetările continuă.

D. P.